

Dette Spørgsmaal vil vistnok komme frem baade her og i Udvalget.

Den ærede Medlem nævnte, at Sagtforeningen agter at indføre en ny Jugl, og at det ikke var heldigt, om denne Jugl, der hører til dem, som bør fredes, bliver udsat for bortskydning, fordi man mangler Fredningsbestemmelser for dens Vedkommende. Derfor ønskede det ærede Medlem, at man skulde give Ministeren Myndighed til at indføre en i alt Fald foreløbig Fredning for Dyr, der ikke hidtil have været kendte her som Genstand for Sagt. Jeg har selvfølgelig intet imod, at man gaar til en saadan Ordning. Den synes mig at kunne være ganske hensigtsmæssig, og naar man ellers kan enes derom, skal den ikke møde nogen Banfælighed fra min Side.

Det ærede Medlem for 10de Kreds (Naben) var i Dag, og det huffer jeg, ogsaa i Fjor, en stor Modstander af Gift og Forgiftning. Det er jeg ogsaa; men deraf følger ikke, at jeg skulde mene, at man i intet Tilfælde skal kunne anvende Gift imod stadelige Dyr. Jeg tror, at det vilde være urigtigt at vedtage en saadan Bestemmelse. Det ærede Medlem vil have set, at det i et Tilfælde er tilladt at sætte Gift i Skove, nemlig for Mus, og jeg tror, at det er oplyst — i alt Fald kan det nærmere oplyses — hvorfor man har anset dette for rigtig. Giften kan nemlig sættes paa en saadan Maade, at der ikke bliver Fare for andre Dyr. Den Maade, hvorpaa man anbringer Giften, er en saadan, at den ikke indeholder Fare for andre større Dyr. I øvrigt tror jeg ikke, at den Bestemmelse, det ærede Medlem antede over, og som ogsaa et andet Medlem har været inde paa, nemlig § 17, ganske kan undværes. Om man skal tilstede, at de Sagtremiser, som den ærede Landstingsmand ikke synes om, benyttes i den her omhandlede Retning, kan blive Genstand for nærmere Overvejelse. Det kan være, at man kommer til nærmere at betegne, hvad man vil forstaa ved Sagtremiser og hvorledes de skulle indrettes. Jeg benægter ikke, at der kan være Tale om Misbrug i denne Retning, men hvor er den Ting, der ikke kan misbruges.

Det ærede 2det Medlem for 11te Kreds (Th. Nielsen) erkendte, at efter at Sagtrettigheder ere bortfaldne og væsentlig afløste, i alt Fald affstafede paa forfællig Maade, er den Modsætning paa Sagtomraadet, som tidligere har været saa skarp, Modsætningen mellem større og mindre Ejendomsbestidere eller Ejendomsforhold, bortfalden, og at derfor vil man netop nu kunne enes. Jeg tror, at det ærede Med-

lem har Ret deri og at det mere og mere vil gaa op for Befolkningen, som det for øvrigt allerede er gaaet op for det ærede Medlem, at Sagtlovgivningen er et Bærn for Grundejeren, han være stor eller lille, og det skal den være. Jeg tror ikke, at de Herrer endnu se til fulde, at flere af de foreslaaede Bestemmelser ere i høj Grad og ville blive et Bærn for Grundejerne og rigtig benyttede netop et Bærn for den lille Grundejer i meget høj Grad. Den ældre Lovgivning, mente det ærede Medlem, havde væsentlig stillet sig til Opgave at værne om Grundejersens Ret. Ja, det er til Dels sandt, men den havde ogsaa andre, videre gaaende Djemed, og der er stor Forskel paa Forordningen af 1840 —, som indførte Begrebet „Enemærke“, skelnede imellem Sagtret paa Enemærke og paa Fællig og kun indførte Fredningsbestemmelser for Fællig —, og Loven af 1851 —, som indførte almindelige Fredningsbestemmelser —, saa vel som Loven af 1871, der gik videre i den Retning. Dette Lovforslag bygger paa den bestaaende Ret for Grundejeren. I denne Henseende er Lovforslaget i alt væsentligt en Modifikation. Man kan paavise enkelte ny Bestemmelser og enkelte Bestemmelser, som der har været Grund til at udbille, men ellers er der kun Tale om en Modifikation. De ny Bestemmelser ere væsentlig Fredningsbestemmelser og Paatale- og Straffebestemmelser. Nu er det ærede Medlem af den Mening, at man skal gaa videre i nogle Retninger, navnlig med Hensyn til offentlig Paatale, og jeg maa sige, at den Redaktion af vedkommende Paragraf, det ærede Medlem forlangte, skræmmer mig ikke synderlig. Nu staar der i Paragraffen, at offentlig Paatale skal ske, naar den privat fornærmede forlanger det. Det ærede Medlem vil have, at Forholdet skal ordnes saaledes, at offentlig Paatale skal ske, med mindre vedkommende private modsætter sig det og bestemt forlanger, at Sagen skal gaa til privat Forfølgning. Det er naturligtvis lettere for den vedkommende, at Paatale kommer af sig selv, altsaa selv om han ikke er opmærksom paa Sagen og kommer og forlanger Paatale. Det er jo noget, vi kunne tale om; nogen principiel Forskel ser jeg ikke, at der er til Stede mellem de to Opfattelser.

Det ærede Medlem og den ærede 2den Landstingsmand for 2den Kreds (N. Hansen) mene, at Sagttegn vil det være umuligt at saa indført. Jeg tror ikke, at de Herrer se tilstrækkelig, i hvilken Grad Sagttegn ville være netop i de mindre Grundejers Interesse. De se kun, at det vil komme til at koste nogle Penge for de paagældende;